

University of Groningen

ABRvS 27 juli 2005, JM 2005/77 en 78, m.nt. K.J. de Graaf
de Graaf, K.J.

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
2005

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

de Graaf, K. J., (2005). *ABRvS 27 juli 2005, JM 2005/77 en 78, m.nt. K.J. de Graaf*, Nr. 78, jul. 27, 2005. (Jurisprudentie Milieurecht; Vol. 2005, Nr. 8).

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

JM 2005/77

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

15 juni 2005, 200403992/1.

(Mr. F.P. Zwart

Mr. T.M.A. Claessens

Mr. W.D.M. van Diepenbeek)

Uitspraak op het hoger beroep van:
[appellant], wonend te [woonplaats],
tegen de uitspraak in zaak no. 02/580
BELEI van de rechtbank
Assen van 9 maart 2004 in het geding
tussen:
appellant
en
de raad van de gemeente Meppel.

Onderdelenfuik, Grondenfuik,
Ontvankelijkheid

[Awb - 6:13]

» Samenvatting

De bezwaren van appellant waren slechts gericht tegen de hoogte van de vergoeding van de omrij schade en de weigering de deskundigenkosten te vergoeden. Omdat de vaststelling van de waardedaling in dit geval ook niet samenhangt met de bepaling van de omrij schade, stond bij de heroverweging, die plaats dient te vinden op de grondslag van het bezwaar, de waardedaling niet opnieuw ter beoordeling aan de raad. Door appellant kon de handhaving van dit onderdeel van het besluit van 4 oktober 2001 om die reden niet alsnog in beroep aan de orde worden gesteld. De rechtbank had het beroep voorzover gericht tegen dit onderdeel van het besluit reeds hierom ongegrond moeten verklaren.

Voorzover de rechtbank het beroep van appellant gedeeltelijk niet-ontvankelijk heeft verklaard, overweegt de Afdeling dat artikel 6:6 van de Awb betrekking heeft op de ontvankelijkheid van het beroep als geheel en niet op de mogelijkheid tot het niet-ontvankelijk verklaren van beroepsgronden.

[beslissing/besluit](#)

» Uitspraak

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 oktober 2001 heeft de raad van de gemeente Meppel (hierna: de raad) aan appellant op zijn verzoek een planschadevergoeding toegekend van € 28.649,41 (*f* 63.135,00).

Bij besluit van 16 mei 2002 heeft de raad het daartegen door appellant gemaakte bezwaar, overeenkomstig het advies van de Commissie bezwaar- en beroepschriften van 5 maart 2002, ongegrond verklaard.

Bij nader besluit van 4 september 2003 heeft de raad aan appellant een aanvullende vergoeding van €30.028,97 voor omrij schade toegekend.

Bij uitspraak van 9 maart 2004, verzonden op 30 maart 2004, heeft de rechtbank Assen (hierna: de rechtbank) het door appellant tegen het besluit van 16 mei 2002 ingestelde beroep gedeeltelijk niet-ontvankelijk en gedeeltelijk ongegrond verklaard. (...; *red.*)

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief van 10 mei 2004, bij de Raad van State per fax ingekomen op dezelfde dag, hoger beroep ingesteld. De gronden zijn

aangevuld bij brief van 10 juni 2004. (...; *red.*)

Bij brief van 2 juli 2004 heeft de raad van antwoord gediend.

Bij brief van 28 september 2004 heeft appellant nadere stukken ingediend. Deze zijn aan de raad gezonden.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 november 2004, (...; *red.*) .

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 49 van de WRO, voorzover thans van belang, kent de gemeenteraad, voorzover blijkt dat een belanghebbende ten gevolge van de bepalingen van een bestemmingsplan schade lijdt of zal lijden, welke redelijkerwijs niet of niet geheel te zijnen laste behoort te blijven en waarvan de vergoeding niet of niet voldoende door aankoop, onteigening of anderszins is verzekerd, hem op verzoek een naar billijkheid te bepalen schadevergoeding toe.

2.2. Het besluit van 4 oktober 2001 bestaat uit de toekenning van een bedrag van f 45.000,00 (€20.420,11) aan schadevergoeding voor de waardedaling van de onroerende zaak van appellant, de toekenning van een bedrag van f 7.500,00 (€3.403,35) aan schadevergoeding voor omrijschade, beide vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 8 oktober 1998 en de weigering van schadevergoeding in verband met kosten van deskundige bijstand.

In de beslissing op bezwaar van 16 mei 2002 zijn de bezwaren van appellant,

gericht tegen de hoogte van de vergoeding van de omrijschade en tegen de weigering de deskundigenkosten te vergoeden, ongegrond verklaard.

De omrijschade is bij besluit van 4 september 2003 nader vastgesteld op € 30.028,97 en is thans niet meer in geschil.

2.3. Het bij de rechtbank ingediende beroepschrift van 10 juli 2002 bevatte niet de gronden waarop het berustte. De rechtbank heeft appellant, gelet op artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) tot 13 augustus 2002 in de gelegenheid gesteld dit verzuim te herstellen. Appellant heeft bij aanvullend beroepschrift van 12 augustus 2002 gronden aangevoerd met betrekking tot de hoogte van de vergoeding van de omrijschade en de weigering schadevergoeding te verlenen in verband met de kosten van deskundige bijstand. Appellant heeft in die brief geen gronden aangevoerd met betrekking tot de toegekende schadevergoeding voor de gestelde waardedaling, doch heeft deze gronden eerst na de eerste zitting bij de rechtbank aangevoerd bij schrijven van 11 juli 2003. In verband hiermee heeft de rechtbank het beroep van appellant gedeeltelijk niet-ontvankelijk verklaard.

2.4. Appellant heeft aangevoerd dat de rechtbank zijn beroep voorzover het betrekking heeft op de toegekende schadevergoeding voor de gestelde waardedaling ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Tevens heeft hij aangevoerd dat de rechtbank heeft miskend dat de raad in verband met de kosten van deskundige bijstand ten onrechte heeft geweigerd een schadevergoeding toe te kennen.

2.5. Ingevolge artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb, voorzover thans van belang, bevat het beroepschrift ten minste de gronden van het beroep.

Ingevolge artikel 6:6 van de Awb kan de rechtbank, indien niet is voldaan aan artikel 6:5, dit beroep niet-ontvankelijk verklaren, mits de indiener de gelegenheid heeft gehad het verzuim te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn.

2.6. Voorzover de rechtbank het beroep van appellant gedeeltelijk niet-ontvankelijk heeft verklaard als hiervoor omschreven, overweegt de Afdeling dat artikel 6:6 van de Awb betrekking heeft op de ontvankelijkheid van het beroep als geheel en niet op de mogelijkheid tot het niet-ontvankelijk verklaren van beroepsgronden. Aangezien appellant in zijn brief van 12 augustus 2002 de gronden van het beroep heeft aangevoerd, is hiermee voldaan aan de in artikelen 6:5 en 6:6 van de Awb gestelde eisen aan het indienen van een beroepschrift. Dat de beroepsgronden met betrekking tot de waardedaling eerst later zijn aangevoerd, doet hieraan niet af. De rechtbank heeft het beroep van appellant, voorzover het de waardedaling betreft, ten onrechte in verband met strijd met artikel 6:6 van de Awb niet-ontvankelijk verklaard.

2.6.1. De Afdeling overweegt voorts dat appellant in zijn tegen het besluit van de raad van 4 oktober 2001 ingediende bezwaarschrift geen bezwaar heeft aangevoerd tegen de als gevolg van de waardedaling toegekende schadevergoeding. De enkele opmerking met betrekking tot de waardedaling in de brief van appellant van 30 januari 2002, waarin hij meedeelt niet bij de

hoorzitting aanwezig te zijn, kan niet als een bezwaar worden beschouwd. De bezwaren van appellant waren slechts gericht tegen de hoogte van de vergoeding van de omrij schade en de weigering de deskundigenkosten te vergoeden. Omdat de vaststelling van de waardedaling in dit geval ook niet samenhangt met de bepaling van de omrij schade, stond bij de heroverweging, die plaats dient te vinden op de grondslag van het bezwaar, de waardedaling niet opnieuw ter beoordeling aan de raad. Door appellant kon de handhaving van dit onderdeel van het besluit van 4 oktober 2001 om die reden niet alsnog in beroep aan de orde worden gesteld. De rechtbank had het beroep voorzover gericht tegen dit onderdeel van het besluit reeds hierom ongegrond moeten verklaren.

2.7. Voorzover de rechtbank het beroep met betrekking tot de deskundigenkosten ongegrond heeft verklaard, heeft appellant ter zitting aangegeven dat het beroep bij de rechtbank louter de advocaatkosten in de bezwaarfase betreft.

Aangezien het primaire besluit dateert van vóór 12 maart 2002, is met betrekking tot deze kosten het regime voorafgaande aan de inwerkingtreding van de Wet kosten bestuurlijke voorprocedure (Stb. 2002, 55) van toepassing. Dit betekent dat dergelijke kosten slechts in bijzondere gevallen voor vergoeding in aanmerking kunnen komen, waarvan bijvoorbeeld sprake is als het primaire besluit 'tegen beter weten in' is genomen. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, is hiervan in het onderhavige geval geen sprake. De rechtbank heeft het beroep in zoverre terecht ongegrond verklaard.

2.8. Gelet op het vorenoverwogene is het hoger beroep gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd voorzover het beroep van appellant daarbij niet-ontvankelijk is verklaard. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep in zoverre ongegrond verklaren. De aangevallen uitspraak dient voor het overige te worden bevestigd.

2.9. De raad dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;

II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank Assen van 9 maart 2004, 02/580 BELEI, voorzo-ver het beroep van appellant niet-ontvankelijk is verklaard;

III. verklaart het bij de rechtbank ingestelde beroep voorzover het is gericht tegen de vastgestelde schadevergoeding als gevolg van de waardedaling van de onroerende zaak van appellant ongegrond;

IV. bevestigt de aangevallen uitspraak, voorzover aangevallen, voor het overige.

V. veroordeelt de raad van de gemeente Meppel tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van €644,00, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig

verleende rechtsbijstand; het dient door de gemeente Meppel aan appellant onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald;

VI. gelast dat de gemeente Meppel aan appellant het door hem voor de behandeling van het hoger beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 205,00 vergoedt.

» Noot

Zie de noot onder «JM» 5/78

De Graaf

JM 2005/78

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

27 juli 2005, 200410665/1 (LJN AU0119).

(Mr. H. Beekhuis)

Uitspraak in het geding tussen:
de stichting Stichting Heerlijkheid
Westerwolde
gevestigd te Blijham, gemeente
Bellingwedde,
appellante,
en
{partij} het college van burgemeester en
wethouders van
Bellingwedde,
verweerder.

Onderdelenfuik, Grondenfuik,
Ontvankelijkheid

[Awb - 6:13; Wm - 20.6]

» Samenvatting

Appellante heeft de grond dat de revisievergunning ten onrechte is verleend aan [vergunninghouder] als natuurlijk persoon en niet aan [Camping] niet als bedenking tegen het ontwerp van het besluit ingebracht. Niet is gebleken van omstandigheden op grond waarvan appellante redelijkerwijs niet kan worden verweten op dit punt geen bedenkingen te hebben ingebracht tegen het ontwerp van het besluit. Uit het vorenstaande volgt dat het beroep in zoverre niet-ontvankelijk is.

[beslissing/besluit](#)

» Uitspraak

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 november 2004, kenmerk 3861, heeft verweerder krachtens de Wet milieubeheer aan [vergunninghouder] een revisievergunning als geregeld in artikel 8.4, eerste lid, van deze wet verleend voor een camping met horecagelegenheid, campingwinkel en aanverwante sport- en recreatiemogelijkheden gelegen aan de [locatie] te [plaats], kadastraal bekend gemeente [plaats], sectie [...], nummers [...].

Dit besluit is op 18 november 2004 ter inzage gelegd.

Tegen dit besluit heeft appellante bij brief van 27 december 2004, bij de Raad van State ingekomen op 28 december 2004, beroep ingesteld.

Bij brief van 17 maart 2005 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Na afloop van het vooronderzoek zijn nadere stukken ontvangen van verweerder. Deze zijn aan de andere partijen toegezonden.

De zaak is door een meervoudige kamer van de Afdeling verwezen naar een enkelvoudige.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 juli 2005, waar appellante, (...; *red.*)

2. Overwegingen

2.1. Op 1 juli 2005 zijn de Wet uniforme openbare voorbereidingsprocedure Awb (wet van 24 juni 2002, Stb. 54) en de Aanpassingswet uniforme voorbereidingsprocedure Awb (wet van

26 mei 2005, Stb. 282) in werking getreden. Uit het daarbij behorende overgangsrecht volgt dat het recht, zoals dat gold vóór de inwerkingtreding van deze wetten, op dit geding van toepassing blijft.

2.2. Ingevolge artikel 20.6, tweede lid, van de Wet milieubeheer, zoals dat vóór 1 juli 2005 luidde, kan tegen een besluit als het onderhavige beroep worden ingesteld door:

- a. degenen die bedenkingen hebben ingebracht tegen het ontwerp van het besluit;
- b. de adviseurs die gebruik hebben gemaakt van de gelegenheid advies uit te brengen over het ontwerp van het besluit;
- c. degenen die bedenkingen hebben tegen wijzigingen die bij het nemen van het besluit ten opzichte van het ontwerp daarvan zijn aangebracht;
- d. belanghebbenden aan wie redelijkerwijs niet kan worden verweten geen bedenkingen te hebben ingebracht tegen het ontwerp van het besluit.

Appellante heeft de grond dat de revisievergunning ten onrechte is verleend aan [vergunninghouder] als natuurlijk persoon en niet aan [Camping] niet als bedenking tegen het ontwerp van het besluit ingebracht. Verder is het bepaalde onder b en c hier niet van toepassing. Niet is gebleken van omstandigheden op grond waarvan appellante redelijkerwijs niet kan worden verweten op dit punt geen bedenkingen te hebben ingebracht tegen het ontwerp van het besluit. Uit het vorenstaande volgt dat het beroep in zoverre niet-ontvankelijk is.

2.3. Appellante betoogt dat aan vergunninghouder geen vergunning in het kader van de Wet milieubeheer verleend had mogen worden, gezien de door hem gepleegde overtredingen in het verleden. Appellante vreest dat in de toekomst ook de aan de revisievergunning verbonden voorschriften niet zullen worden nageleefd.

Deze beroepsgrond heeft geen betrekking op de rechtmatigheid van de ter beoordeling staande vergunning en kan om die reden niet slagen. De Algemene wet bestuursrecht voorziet overigens in de mogelijkheid tot het treffen van maatregelen die strekken tot het afdwingen van de naleving van de voorschriften die aan de vergunning zijn verbonden.

Wat betreft de verwijzing van appellante naar de uitspraak van de Afdeling van 4 september 2002, no. 200102641/1 overweegt de Afdeling dat anders dan de in die zaak ter beoordeling staande vergunning, de bij het bestreden besluit verleende vergunning geen betrekking heeft op de doelmatige verwijdering van afvalstoffen en dat in het onderhavige geval het nalevingsgedrag van vergunninghouder geen rol speelt bij de beantwoording van de vraag of de gevraagde vergunning kan worden verleend.

2.4. Appellante stelt dat bij het verlenen van de revisievergunning onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat de camping in of direct grenzend aan de Ecologische Hoofdstructuur ligt.

De Afdeling overweegt dat deze beroepsgrond primair betrekking heeft op aspecten van planologische aard.

Voorzover deze grond betrekking heeft op het belang van de bescherming van het milieu in de zin van artikel 8.10 van de Wet milieubeheer, ziet de Afdeling in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor vernietiging van het bestreden besluit.

2.5. Het beroep is, voorzover ontvankelijk, ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. verklaart het beroep niet-ontvankelijk voorzover dat het ten onrechte verlenen van de revisievergunning aan [vergunninghouder] als natuurlijk persoon en niet aan [Camping], betreft;

II. verklaart het beroep voor het overige ongegrond.

» Noot

1. “In de bovenstaande twee uitspraken komen naar mijn mening verschillende opvattingen naar voren die in elk geval in de toekomst niet meer met elkaar te rijmen zullen zijn. Het betreft de vraag of een beroepschrift, voorzover daarin gronden worden aangevoerd tegen een niet eerder aangevochten onderdeel van een besluit, op dat punt ongegrond of in zoverre niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

2. In de uitspraak van 27 juli 2005 wordt toepassing gegeven aan artikel 20.6 Wm.

Die bepaling stelt strikt genomen slechts dat alleen degene die bedenkingen heeft ingebracht tegen een ontwerpbesluit, ook in beroep kan komen tegen het uiteindelijke besluit. In de zogenaamde Medemblikjurisprudentie heeft de Afdeling echter op grond van artikel 20.6 Wm bepaald dat alleen beroep kan worden ingesteld voorzover de gronden van dat beroep een grondslag kunnen vinden in de eerder aangevoerde bedenkingen (ABRvS 9 mei 1995, AB 1995, 529, M en R 1995, 86 m.nt. Backes, Gst. (1995) 7014.9 m.nt. R. Uylenburg). Gronden in een beroepschrift waarvoor geen grondslag kan worden gevonden in eerder aangevoerde bedenkingen, worden niet meegenomen. De Medembliklijn houdt meer in het bijzonder in dat het beroep in zoverre niet-ontvankelijk wordt verklaard. In het overige bestuursrecht en in de hierboven opgenomen uitspraak van 15 juni 2005, waar de bezwaarschriftprocedure als bestuurlijke voorprocedure is voorgeschreven en artikel 6:13 Awb mede de ontvankelijkheid regelt, hanteert de Afdeling een iets andere lijn, die overigens de belanghebbende niet vriendelijker gezind is. Indien gronden op een laat moment in het geding worden gebracht, concludeert de Afdeling dat die gronden niet kunnen worden meegenomen in de beoordeling. Deze jurisprudentielijn houdt in dat het beroep in zoverre ongegrond wordt verklaard. De Afdeling kiest er hier niet voor om een beroep gedeeltelijk niet-ontvankelijk te verklaren. In haar uitspraak van 12 januari 2005 (AB 2005, 75 m.nt. RW) overwoog de Afdeling: “[...] het standpunt dat het beroep niet-ontvankelijk is voor zover het de gronden betreft die niet reeds in bezwaar zijn aangevoerd, vindt geen steun in het recht, in het bijzonder

art. 6:13 Awb.’ De Medemblikjurisprudentie is alleen met deze lijn te rijmen indien artikel 20.6 Wm anders moet worden uitgelegd dan artikel 6:13 Awb. Tot 1 juli 2005 leek het verschil in uitleg wel verdedigbaar, maar sinds die datum kan er van enig geschil geen sprake meer zijn.

3. Op 1 juli 2005 zijn namelijk in werking getreden de uniforme openbare voorbereidingsprocedure in afdeling 3.5 Awb en de Aanpassingswet uniforme openbare voorbereidingsprocedure Awb, waardoor de beide in het voorgaande besproken jurisprudentielijnen over de zogenaamde trechterwerking allebei worden beheerst door het gewijzigde artikel 6:13 Awb. Met het nieuwe artikel 6:13 Awb wordt het indienen van zienswijze in de zin van afdeling 3.5 Awb op het punt van de ontvankelijkheid op één lijn gesteld met het indienen van een bezwaarschrift. De vraag of, indien een grond pas in het op die procedures volgende beroep wordt aangevoerd, dat beroep hetzij in zoverre niet-ontvankelijk hetzij in zoverre ongegrond moet worden verklaard, kan nu nog slechts op één manier worden beantwoord. Walraven stelde recent dat het oordeel dat appellant een beetje ontvankelijk is, moet worden uitgesloten. ‘Gedeeltelijk ontvankelijk zijn is (...) net zo min mogelijk als een beetje zwanger zijn.’ (zie B.J.W. Walraven, ‘Afschaffing van de actio popularis, geen fuiken meer!’, NJB 2005, p. 1290). De minister is blijkens de parlementaire geschiedenis (Kamerstukken II 2004-2005, 29 421, nr. 11, p. 3) minder stellig: ‘De tekst van het nieuwe artikel 6:13 dwingt ook niet tot één van beide benaderingen, zodat beide verdedigbaar zijn. Hooguit kan men zeggen, dat het wenselijk zou zijn dat de hoogste bestuursrechters ook op dit

formele punt één uniforme lijn zouden kiezen. Ook dit kan echter aan de rechtspraak worden overgelaten.’ Van der Linden concludeert op basis van een uitspraak van de Afdeling van 24 november 2004 («JB» 2005, 36 m.nt. EvdL) dat de Afdeling haar keuze lijkt te hebben gemaakt. Die keuze houdt in dat het beroep in zoverre ongegrond moet worden verklaard.

Overigens heeft de minister wel heldere denkbeelden over de trechterfunctie van het nieuwe artikel 6:13 Awb. Deze denkbeelden zijn overigens geheel gebaseerd op de voorstellen van de laatste evaluatiecommissie Awb (P.J. Boukema e.a., Algemeen bestuursrecht 2001; toepassing en effecten van de Algemene wet bestuursrecht 1997-2001, Den Haag: BJu 2002). De minister stelt dat het aanvoeren van nieuwe beroepsgronden en bewijsmiddelen in de gerechtelijke fase mogelijk is, mits die gericht zijn tegen een onderdeel (van het bestreden besluit) dat ook reeds in bezwaar ter discussie stond. Over de vraag wat als een onderdeel van een besluit moet worden gezien, kan de rechtspraak en de wetenschap zich nu gaan buigen. Men kan denken aan ‘een bepaald (splitsbaar) rechtsgevolg van of een modaliteit van het totale rechtsgevolg van een besluit’ (zie R.J.G.M. Widdershoven e.a., Algemeen bestuursrecht 2001; hoger beroep, Den Haag: BJu 2001, p. 10). Wat daar ook van zij, het lijkt er op dat in beroep niet voor het eerst tegen een onderdeel van een besluit kan worden geageerd, maar dat het aanvoeren van nieuwe gronden binnen de reeds aangevochten onderdelen, eenvoudiger is geworden. Overigens is het, gezien de overwegingen van de minister in zijn reeds aangehaalde brief, voorbarig om

aan te nemen dat daarmee de kous af is, omdat de rechtsontwikkeling met betrekking tot het eventueel uitsluiten van gronden, argumenten en bewijzen die betrekking hebben op een onderdeel dat ook al in de bestuurlijke voorprocedure in geschil was, eveneens aan de rechtspraak wordt overgelaten (zie ook ABRvS 12 januari 2005, AB 2005, 75 m.nt. RW).

4. Hoe zit dat nu met de uitspraak van 15 juni 2005? Ten eerste is van belang dat afdeling 3.5 Awb nog niet in werking was getreden op het moment dat de uitspraak werd gedaan. Toch past deze uitspraak duidelijk in de door de evaluatiecommissie Awb en de minister uitgezette lijn. Net als in de genoemde uitspraak van 24 november 2004 («JB» 2005, 36 m.nt. EvdL) kiest de Afdeling er voor om het beroep ongegrond te verklaren. Sterker, de rechter in eerste aanleg, die de appellant in zoverre niet-ontvankelijk had verklaard, wordt op dat punt terechtgewezen. Uit de uitspraak van 15 juni blijkt dat de keuze niet alleen geldt voor de pas na de bestuurlijke voorprocedure aangevoerde gronden, maar ook voor in de bestuurlijke voorprocedure niet bestreden onderdelen van een besluit. Deze keuze voor de ongegrondverklaring is, zo mag worden aangenomen, mede gebaseerd op een anticipatieve interpretatie van het nieuwe artikel 6:13 Awb.

5. Hoe zit dat nu met de uitspraak van 27 juli 2005? Duidelijk is dat in die uitspraak artikel 20.6 Wm, zoals dat gold voor 1 juli 2005, moest worden toegepast omdat het overgangsrecht dat bepaalt. Dat heeft ook voordelen. Immers, daarmee is ook bepaald dat degene die niet belanghebbend is in de zin van artikel 1:2 Awb, indien hij bedenkingen

heeft ingediend, toch beroep kan instellen tegen een milieuvergunning. Dat staat echter los van het probleem dat in deze noot centraal staat: de keuze tussen niet-ontvankelijk en ongegrond. Op basis van de Medemblikjurisprudentie wordt in de uitspraak van 27 juli nog altijd vastgehouden aan de overweging dat, indien een beroepsgrond wordt aangevoerd tegen de milieuvergunning die geen grondslag heeft in een bedenking, het beroep in zoverre niet-ontvankelijk is. Anders dan Walraven (NJB 2005, p. 1290) in het algemeen met betrekking tot deze jurisprudentie concludeert, zie ik in deze uitspraak dat de Afdeling zich in rechtsoverweging 2.2 wel degelijk de vraag stelt of het pas in beroep aanvoeren van een bepaalde grond, wellicht verschoonbaar moet worden geacht. Dat laat evenwel onverlet dat de Afdeling op dat formele punt dus vasthoudt aan een jurisprudentielijn die, gezien de keuze die de Afdeling maakt in de uitspraak van 15 juni 2005, hoogstwaarschijnlijk zal verdwijnen. In bovenstaande zaken biedt het overgangsrecht vanzelfsprekend goede redenen voor het door de Afdeling aangelegde verschil. Ik zie echter niet in waarom artikel 20.6 Wm in het licht van de ontwikkelingen in wetgeving en literatuur niet – in afwijking van de oude jurisprudentielijn – vanaf 1 juli 2005 als volgt kan worden geïnterpreteerd: indien iemand ook maar één enkele bedingung of zienswijze heeft ingediend, is diegene ontvankelijk in het daarop volgende beroep. Vervolgens moet nog de vraag in hoeverre dat beroep reeds op voorhand gedeeltelijk ongegrond is, worden beantwoord. Het lijkt er op dat de Afdeling die interpretatie niet wenselijk acht, of niet interessant genoeg. Zodra echter een uitspraak wordt gedaan waarin

het oude artikel 20.6 Wm geen rol meer speelt, is naar mijn mening duidelijk dat op dit punt niet langer kan worden gekozen voor de uitspraak dat een belanghebbende in zoverre niet ontvankelijk is.

De Graaf